

Stopy lidí

Libuše Jarcovjácová vzala fotoaparát poprvé do ruky už před půl stoletím. Fotografii studovala na grafické průmyslovce a v 80. letech na FAMU.

Pochází z umělecké rodiny, oba rodiče byli malíři. Fotografii si vybrala jako opozici vůči nim – aby měla vlastní prostor. I když FAMU byla za socialismu vzácnou vstupenkou do svobodného povolání, raději vedla „hrabalovskou“ existenci a živila se příležitostnými pracemi.

Ve svých začátcích se Libuše Jarcovjácová (*1952) zabývala klasickým dokumentem, fotila lidi na okraji tehdejší „socialistické“ společnosti: Romy, Vietnamce a homosexuální komunitu. Postupně se ale uvolňuje směrem k intimnějšímu, subjektivnějšímu fotografování, které má „feeling“ jako jazzová hudba. Na svých cestách zachycuje „stopy lidí“, jak to sama nazývá, tedy vizuálně působivé obrazy lidské činnosti nebo lidí samotných, jejich příběhy, které běžný pozorovatel může přehlédnout. „Mám potřebu věci nějakým způsobem vizuálně formulovat, komunikovat.“ Je pro ni typické, že řadí obrazové prvky či děje do více vrstev a hledá souvislosti mezi nimi. Využitím pohybové neostrosti působí některé obrazy až filmově kineticky.

„Většina mých spolužáků se zahltla komercí a rezignovali na autorskou tvorbu, ačkoli byli talentovaní,“ říká Jarcovjácová. Focení si až na výjimky na chleba nevydělávala, a možná proto ji stále baví, byť mívá dlouhé tvůrčí pauzy. Ale ke svým tématům se ve spirálách stále vrací. Hodně cestuje. Fotograf se musí pohybovat, „ušpinit se světem“, aby něco vytvořil. ■ WWW.LIBUSEJAR.COM

Z cyklu **New York**, 1999

Z cyklu **Somewhere Else**, 1999

Zachycuje **vizuálně působivé obrazy** lidské činnosti nebo lidí samotných...

Výlet k řece, 1979

Z cyklu **Tokio I**, 1979

Z cyklu **Berlínský deník**, 1985

Z cyklu **Tokio I**, 1979

Její fotografie mají „**feeling**“ jako jazzová hudba